

CLIMBING AGAINST MS

Mont Ventoux – Climbing against MS

Když jsme byli koncem roku osloveni reprezentanty firmy TEVA Pharmaceuticals, abychom se, jako doprovod pacientů bojujících s roztroušenou sklerózou (RS), zúčastnili charitativního výstupu na Mont Ventoux (1.912 m. n. m.), jediné s čím jsme si tento název spojili, bylo vražedné stoupaní (11%) jedné z etap Tour de France. Jak by měla tato hora souviset s bojem proti RS, či dokonce s její léčbou, nám nebylo jasné. Po kratším průzkumu Internetu jsme již byli v obraze a také rádi, že jsme na nabídku kývli.

Trocha historie (a fakt) nikoho nezabije

Nyní (snad) již tradici sportovních výstupů na „Obra Provence“ spojených se získáváním prostředků na výzkum léčby RS, podporu vzdělávacích a cvičebních aktivit, založila v roce 2011 skupinka nadšenců z nizozemské RS organizace Klimmen Tegen MS (Výstupy/stoupaním/vzhůru proti RS). V následujících ročnících se nejen podařilo akci zpopularizovat mediálně a přilákat tak i zájem firem, ale i výrazně zvýšit počet účastníků (z původních 16 na letošních 375). Tímto se zároveň výrazně navýšila částka, která se daří vybírat jako příspěvky od sponzorů, takže letos se vyšplhala na úctyhodných 6 mil. Kč (245 tis. Euro).

V současné době akci sponzorují již desítky firem, z nichž některé (TEVA, Biogen Idec) jsou známé všem, kterých se onemocnění RS nějakým způsobem dotýká. TEVA Pharmaceuticals se letos dokonce stala hlavním sponzorem celé akce, když se mj. zavázala přispět za každého aktivního „TEVA“ účastníka 500 USD na charitativní účet a následně zdvojnásobenou částku věnovat Národnímu MS fondu v Nizozemí. I z tohoto důvodu nás potěšilo, že počtem účastníků byl TEVA tým z ČR třetí nejpočetnější.

Boj s horou – předehra

Že náš charitativní příspěvek nebude symbolický, jsme začali tušit již před odjezdem a pohled na masív hory na místě to již jen podtrhl. Vrchol několik dní nevykoukl z mraků, z nebe padaly proudy vody a teploty odpovídaly začátku dubna v ČR – slunná Provence se stala literární fikcí. Informace od pořadatelů by za příznivé neoznačil ani diagnostikovaný chorobný optimista – připravovali jsme se na sníh či studený liják, vítr kombinovaný s vichrem a teploty kolem bodu mrazu. Když jsme po příjezdu v hotelové garáži ukládali kola, měli jsme pocit, že se jim strachem chvějí vidlice a hrůzou potí sedla.

Den před útokem se ale počasí umoudřilo a tak jsme mohli absolvovat zahřívací cca 60 km výlet kolem pohoří Dentelles de Montmirail, což trochu zdvihlo naši náladu a těm, kteří měli letos naježděno málo kilometrů, velmi důrazně připomnělo existenci části těla, kde přecházejí nohy v záda. Večer jsme si poměrně brzy popřáli dobrou noc, připravili životabudiče od ISOSTARU, skupina startující již v 7.00 z Maulacéne si domluvila snídani na 5.00 a všichni jsme se těšili na povzbuzující spánek. Netušili jsme ale, že bojovat začneme dříve, než s prvním sešlápnutím pedálů.

Aniž jsme to zaregistrovali, asi 70 (!) metrů od hotelu během večera vyrostlo pódium, obklopené reprobrednami vedle nichž vybavení Metallicy vypadalo jako chudý příbuzný, neomylně namířenými na průčelí hotelu. A přesně ve 22.00 to začalo – čtyřhodinová šňůra svižných dunících světových hitů napříč žánry – k dokonalosti chyběla snad jen Kaťuša a Včelka Mája. Nepomohlo vůbec nic, postele úplně normálně vibrovaly, naše těla se rytmicky samovolně oťřásala v dunícím rytmu a zbytek zábavy do 3.00 obstaraly zbytky rozjařeného publika. Od 5.00 začal úklid náměstí,

zřejmě za pomoci kombajnů a jiné těžké mechanizace. Mont Ventoux se nás prostě snažil pokořit již dopředu, jako by nestačil jen pohled na něj.

Ráno u snídaně jsme na sebe opuchle mžourali, většina z nás se snažila koordinovat potáčení a poponášet pytle pod očima. Mrazilo nás, když jsme si uvědomili, že naše první vlna je v tomto stavu již 30 minut na trati. Když jsme pomalu přišli k sobě, zdravé naštvání nás napumpovalo adrenalinem – tohle „jí“ nedarujeme. Zablokovali jsme dopravu v jednosměrce, naložili kola, zkontrolovali ISOSTAR drinky a tyčinky a vyrazili na start v 11.00 do hodinu vzdáleného městečka Sault na východní straně hřebene Mont Ventoux.

Během několika minut se ale naše nálada úplně změnila. Nádherné ráno ve slunné Provence, hrdý štít Mont Ventoux zalitý sluncem s odlesky zbytků sněhových návějí pod neuvěřitelně modrou oblohou, údolíčka utopená v syté jarní zeleni, vesničky s kamennými domy obklopující zvonici kostela, jako přilepené na skalnatých úbočích, rovné linie vinic a levandulových polí. Jako by se tato část Provence vzpírala civilizačním vlivům nedalekého přeindustrializovaného údolí řeky Rhône a zachovávala si neustále svoji dřívější atmosféru.

Vzhůru proti „Hoře“ – RS

Po trochu opožděném startu v Saultu a sjezdu zpět do 690 m. n. m. začalo, později snad nekonečné, stoupaní. Po půl hodině jsme v protisměru potkávali první z účastníků startujících z Maulacéne, kteří již měli první boj s horou za sebou a sjížděli do Saultu pro další výzvu. Někteří se netvářili zrovna šťastně a naše naivní úsměvy je asi pěkně iritovaly. Když jsme po více jak 2 hodinách dorazili do sedla Chalet Reynard ve výšce 1240 m., pro některé z nás byl problém onen původní úsměv vykouzlit. V sedle, kde se připojuje vůbec nejtěžší cesta z dalšího startovního bodu – Bédoin – jsme se potkali s jedním z našich „RS-kářů“ – měl už jeden výstup za sebou, úsměvy neplýtvat. Slova „no, teď to začne, ten závěr je docela hustej“ vynesena sportovcem, který navíc najezdí přes 6.000 km ročně, nelze nebrat vážně. Za nejbližší zatáčkou jako mávnutím zmizela vegetace a při (od té chvíle nekončícím) pohledu na vrcholek, snad každý přeřadil „na morál“, přestal vnímat okolí a zbytek cesty mu byl doprovodem jen zvuk bušícího srdce v uších a vlastní sípavý dech. Teprve zde jsme pochopili symboliku několika závěrečných písní z noční produkce před hotelem. To nebyla náhoda. „Stairway to Heaven“ a „Highway to Hell“ – nic nemohlo lépe vyjádřit těch závěrečných 5,5 km.

Kolem pustá kamenitá pláň, táhlé zákruty silnice s téměř nehybnými mravenečky na kolech. Deprimující pohled na neustále viditelný prst vysílače na vrcholu hory, auto, které vás mine, se snad po nekonečných minutách objeví jako tečka za zákrutem stoupající silnice. Asi kilometr pod vrcholem, když míjíme pomníček Toma Simpsona, který zde zemřel při Tour de France v r. 1967 na vyčerpání organismu, si ještě více uvědomujeme symboliku boje s horou a (zatím) nekonečným bojem s RS. Když se dopotácíme na vrchol, mnozí z nás v posledních kilometrech „na Kašpárka“, ve studeném větru a pražícím slunci, jsme teprve po chvíli schopni vnímat tu nádhru kolem. Snad neopakovatelný pohled z výšky téměř dvou tisíc metrů do údolí pod námi, se zvukem třepetajících se vlajek „Klimmen Tegen MS“, hlukem klaksonů a řehaček, povzbuzujících další a další dojíždějící, kteří porazili horu, ale také zarputile a vytrvale vzdorujících své „Hoře“ – roztroušené skleróze.

Co dál? – Prostě dál!

I přes rozsah akce si celé setkání doposud uchovalo původní, skoro amatérský ráz, který jakoby kopíruje ducha autentičnosti této části Provence. Nic nemohlo být asi silnější, nežli atmosféra, kterou jsme mohli zažít na vrcholu, když dorazil účastník boje s „Horou“ na trojkolce, jedoucí s čestným doprovodem sanitního vozu, jen za pomoci svých paží a chvíli nato velká skupina pěších RS-kářů a jejich doprovodu, kteří pod vlajkami, držíc se za ruce, navzájem se podpírající, zdolávali za společného zpěvu poslední metry k vrcholu.

Na některých byla znát velká únava, přesto byla na chvíli zapomenuta díky skoro až frenetickému nadšení, aplausu a povzbuzování všech přítomných. Byl to velice silný zážitek, který ještě víc zdůraznil symboliku celé akce a setkání – boj s horou, ale hlavně s „Horou“ – boj sám se sebou, vzpírání se osudu i nemoci a aktivní pomoc sobě i ostatním. Atmosféra této chvíle byla tak silná, že nemálo přítomných nebylo schopno zadržet slzy.

Nezdolali Mont Ventoux, zdolali „Horu“ a nepřestanou ji zdolávat dál.

MUDr. Dana Horáková a MUDr. Michaela Týblová
– Centrum pro demyelinizační onemocnění 1. LF UK a VFN Praha

Pavel Chlubna – doprovod